

Homosexualitat i armaris (en castellano)¹

Com ho puc saber?²

Una adolescent de 15 anys es pregunta com pot saber si li agraden les dones. Ha entrat amb una amiga a un xat de xiques per a riure una estona i ha simulat que li feia fàstic, però en realitat li ha agradat.

“Seré lesbiana? Seré bisexual?”

La proposta de Júlia de diferenciar entre “ser lesbiana” i “estar lesbiana”, entre “passar per allí” i “quedar-se a viure-hi”, és ben interessant i connecta amb els corrents de pensament més moderns, per exemple el del filòsof Foucault. Aquest autor d’una [història de la sexualitat](#) deia que en lloc de preguntar-nos qui som o quin és el nostre desig, hauríem de desprendre’ns de nosaltres mateixos i no classificar-nos d’acord amb els imperatius socials o les identitats sexuals marcades per la nostra societat.

Però la realitat és que ni les ambigüitats ni les fluïdeses tenen avui en dia molt bona premsa. Les ciències ens classifiquen. La Biologia diferencia entre homes i dones; la nostra orientació sexual pot ser homosexual, heterosexual o bisexual. El rol sexual que desenvolupem girarà també al voltant de dos pols: masculí o femení. I les persones pensem que no tenim més remei que situar-nos en aquestes caselles, encara que els nostres desitjos, o els nostres cossos, no encaixen exactament en els motlles. Avui en dia, la identificació de l’orientació sexual, juntament amb la imatge corporal que transmetem, han esdevingut centrals per a definir el que som, encara que el nostre cos o la nostra sexualitat depenguin d’una pròtesi de silicona o d’una pastilla de Viagra.

Beatriz Preciado diferencia tres etapes en la sexualitat occidental: l’etapa soberanista, l’etapa disciplinària i la farmacopornogràfica. En la primera, de la mà de la moral cristiana i fins al segle XVIII, la sexualitat és reproducció i

¹ <http://sancau.googlepages.com/%C2%BFc%C3%B3molopuedosaber%3F>

² En el blog: <http://karicies.blogspot.com/2009/06/com-ho-puc-saber.html>

absència de plaer, especialment per a les dones. En la segona, el poder comença a actuar de manera més subtil, amagat darrere de pressupòsits científics. En la tercera, i a partir de la segona meitat del segle XX, els productes químics, els avanços en cirurgia estètica, la visió del cos a través dels mitjans de comunicació..., ens converteixen en hòmens i dones cíborgs enganxats a la química i a la imatge que volem donar, copiada sovint dels patrons a la moda.

En aquesta història de la sexualitat, l'homosexualitat ha passat de ser considerada antinatural i pecaminosa en la primera etapa, a una malaltia en la segona. Pel que fa a l'etapa farmacopornogràfica, a l'estat espanyol la repressió franquista ens ha endarrerit una mica. A casa nostra, -i convé no oblidar d'on venim- la [Ley de vagos y maleantes](#) i la [Ley sobre peligrosidad y rehabilitación social](#), (derogada en 1995), permetien tancar a la presó les persones del mateix sexe que gosaven fer-se un petó al carrer.

Les persones homosexuals poden ara casar-se! diria algú. És veritat! Però el model sexual predominant és encara heterosexual. I si ho volem comprovar, apliquem la regla de la inversió, que sempre funciona. Ens imaginem algú que, amb nerviosisme, es pregunte: "Seré heterosexual?" Segur que no. Aquesta se suposa que la portem de sèrie. En canvi, si un és diferent, s'ho haurà de currar.

Eixir dels armaris³ (en castellano)⁴

Diu Anònim que el món està ple de persones amb por a trobar-se, i dissimulant el que senten en realitat.

³ En el blog: <http://karicies.blogspot.com/2009/06/eixir-dels-armaris.html>

⁴ En castellano: <http://sancau.googlepages.com/salirdelosarmarios>

Gran tema, el de la por!

Por al judici, a la crítica, al menyspreu per tindre desitjos poc “normals”. Por dels pares i del professorat perquè l'educació desperte les ganes de tindre sexe en els adolescents.

Por del professorat a les reaccions de les famílies.

Por a passar vergonya parlant de sexualitat, a no saber, a fer el ridícul...

Por dels xics a no “donar la talla”.

Por de les xiques a defraudar els seus xics, a ser unes “estretes” o unes “obertes”...

Por a ser diferents...

Si un és diferent, s'ho ha de currar, dèiem en l'anterior post. La qüestió és que **tots som diferents i ens entestem a comportar-nos de la mateixa manera** perquè les pors i el model sexual hegemònic ens pressionen:

El sexe és sinònim de coit heterosexual. Una alumna em comenta, fent el gest típic d'estar-se a dues veles, que ella i el seu xic no tenen sexualitat. Demane què vol dir, i m'explica que el que no tenen són relacions coitals.

El sexe gai és sinònim de penetració anal. Una altra alumna em parla d'un amic que no s'atreveix a provar aquesta pràctica amb la seua xica per si li agrada; ja que això significarà que és homosexual.

El sexe lesbià és sinònim de (?). Una alumna em conta que al seu xicot no li fa gelosia que ella es bese amb xiques; però no suportaria que ho fera amb altres xics. És curiós, però el sexe entre dones està integrat en les fantasies masculines heterosexuals i no es pren massa seriosament. No fa por.

Tornem a la pregunta inicial: ***“Com puc saber que m'agraden les dones?”*** La resposta és fàcil: provant! Des del desig, des de les ganes, des de l'apetència, des de la curiositat... mai des de l'obligació o la imposició o el deure. I tampoc perquè és el que “s'ha de fer” o perquè és el “normal”. I això val per a qualsevol desig!!!

És molt fàcil de dir! Podeu contestar-me. Però la meua vida es girarà del revés si la gent s'assabenta que sóc homosexual!

Efectivament, les persones heterosexuales solen minimitzar les conseqüències que té "eixir de l'armari". Sovint diuen que una persona no té per què parlar de la seua vida privada però, constantment, estan eixint de l'armari heterosexual en parlar de la dona, de l'home, del nòvio, dels fills, etc.

Ho mirem per on ho mirem, no hi ha cap diferència entre desitjar i fer l'amor amb persones del mateix o d'altres sexes, però en canvi, dir-se homosexual posa en marxa tot un conjunt de reaccions que no sempre són responsabilitat d'un mateix. Mai he vist una parella de xics o de xiques donar-se un petó al corredor de l'institut. Tampoc he vist dos profes, ni dos conserges, ni dos pares... El bullying homofòbic està malauradament viu, en contextos adolescents i en contextos adults. I és normal que les persones tinguen por.

Alguna cosa ha canviat. És veritat que pocs alumnes s'atreveixen a qüestionar el matrimoni homosexual; però encara molts discuteixen sobre l'aptitud de les parelles del mateix sexe per a tindre fills, al·legant la preocupació per la discriminació que patirà la descendència, segurament de gent com ells.

Hi ha persones valentes que obrin camins públics i altres que només els obrin en la intimitat. Hi ha qui fa xarrades als instituts denunciant l'homofòbia. Hi ha hòmens igualitaris que riuen les gràcies dels masclistes perquè no s'atreveixen a eixir del seu armari particular. Hi ha xiques adolescents que gosen dir als seus xicots el que no els agrada i demanen el que volen, i altres que amb quinze anys ja fingeixen els orgasmes. Hi ha xics que no pensen que el sexe depèn de les seues ereccions i altres que no es posen el preservatiu perquè no se'ls empina.

El model sexual hegemònic és heterosexual i sexista -no ho oblidem-, i encara queda molt de camí per recórrer. Però no és un camí que hagen de fer només les persones homosexuals. Conèixer i conèixer-se, descobrir-se i descobrir, gaudir amb nosaltres mateixos o amb els altres... són regals que ens ofereix la sexualitat, uns presents aromàtics, perfumats i dolços; però que massa vegades fem malbé per obrir-los amb presses, per desitjar els regals del veí, per comparar-nos amb els d'un altre sense apreciar les virtuts dels nostres, per haver-los deixat en el poal del fem i descobrir, quan intentem recuperar-los, que estan podrits i que contaminen la nostra vida i la del nostre voltant.

Rosa Sanchis (<http://karicies.blogspot.com>)